

ГЕОРГИ КОНОВСКИ ПОД ОБСАДА

chitanka.info

Отворих плахо и безнадежно едното око.

— Стой! Къде ще ходиш?

Така си и знаех. И защо трябваше да се връщам пак в тая реалност?

Бавно надигнах втория клепач, с мъка концентрирах поглед в тавана. Те не обичат да ги гледаш в очите, но пък нямаше как да сведа глава надолу — на кревата бях. А и задължителният скафандър пречеше.

— Ами... До тоалетната... Щото нали... Таковата... Простатата...

— Ей, тоя става нощес два пъти и сега пак! — чух бивш нежен глас откъм половината на жена ми. Разпознах — втората смяна е застъпила, тази беше по-проклета и от отделъонната си. Съжалих жена си. При мен поне беше на смяна още млад контролър, все още владеещ човешкия език.

— За нощта имаш две разрешителни за ходене до тоалетната — строго каза той. — Използвал си ги, ето ги в папката...

Плахо промърморих:

— Ама нали вече е утро...

— 5 часа, 55 минути! — отсече гласът. — До сигнала за ставане остават цели пет минути...

Стисках... А пред очите ми все провокационни картинки — онова безотговорно пикаещо момче в Брюксел, Ниагарският водопад, Потопът...

В 6,00 часа станах. Контролърът прие разрешителното и проследи обличането ми. После се втурнах към... Не, не към тоалетната. Към вратата на спалнята. Където предоставих на човека на КПП-то разрешителното, личната карта, решението на НОИ за пенсионирането ми и това на ТЕЛК-а, даващо право на спешни посещения в аптеки и тоалетни.

Пред тоалетната изчаках на опашката — жената и тъщата. Дами, все пак, поне по документи. Минах и тамошното КПП, преборих се с леко заяждащото кранче на скафандъра, с удоволствие изслушах тихия пролетен дъжд в тоалетната чиния...

После — контролно измиване на чешмата, проверка от санитарните инспектори пред банята, допускане в трапезарията, подпечатване на купона за първо хранене днес.

Натам програмата си беше ясна — разговор с жената, скарване с тъщата, табла с тъста, наказателно гледане на вчерашната пресконференция на Националния оперетен щаб, Общонародния доброволчески щаб, Държавния санитарен щаб, Медицинския контролен щаб, Партийния ликвидационен щаб.

И след това — за награда, пряко включване на днешната пресконференция на Регионалния охранителен щаб, Спасителния щаб, Всеобщинския местен щаб, Охранителния щаб и който там щаб още се беше пръкнал.

За разтоварване покрещяхме в скафандрите срещу заразата и неизвестните сили, искащи да разрушат здравата укрепена Вавилонска кула на пазарната демокрация. След тая петминутка на омразата започна часът за любовта — изпяхме дитирамбите в чест на нашия Вожд и учител, Великия пожарникар, гасящ огньовете всякакви и разчистващ пожарища и пепелища от остатъци, хора, идеи...

Привечер пристигна отговор на подадената миналата седмица молба за разходка по стълбището на кооперацията. Подписано от Който трябва. И допускащо цели три минути — но само с домашния любимец.

Взех хамстера, зарадван, че не отглеждам гупита и хеларии, както комшията Пешо. С 50-килограмов аквариум не е леко да слизаш и се качваш по стълбите. Виж, другият комшия — Ванката, е по-добре. Суперщабът приел решение, че балдъзата може да се смята за домашен любимец.

Върнахме се навреме. Минахме през трите КПП-та — на външния вход, на асансьора и апартамента. Малко запечатване имаше при проверката на документите на КПП-то за хола — хамстерът пак сгризкал разрешението за допуск.

След което дойде шефът на охраната от нас и прочете телефонограмата. Във връзка с нарастващата опасност и безотговорността на някои граждани, Ултрасупердупер щабът нареждаше да се прекратят всякакви общувания между несериозните и безотговорни българи. Така че карантината ми вече обхващаше само кухнята. Как и какво ще ядат останалите не беше още изяснено, отговор се очакваше след седмица.

Но и аз не бях цъфнал. Тоалетната се оказа място за въдворяване на тъщата. За мое разтоварване — левия ъгъл на кухнята, досами

балкона...

Ама нищо — нали сме живи. Благодарение на грижите за нас...

И въпреки остатъчното вредно чувство за свобода и някакви си исторически човешки права...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.